

РЕШЕНИЕ

№ 14769

гр. София, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12991** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.26 и чл. 10, ал.1, т.1 Закона за чужденците в Република Б.(ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Ф. Д. Б./Ф. Д. В./,гражданка на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща национален паспорт серия U № 32053107, адв. Н. Р., от САК срещу заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република Б.,рег. №513з-14142/25.11.2025г.,постановен от ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.В жалбата се твърди,че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон,при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателката редовно призована,не се явява,не се представлява.

Ответникът–ЗА началник отдел “Миграция“–СДВР,чрез процесуалния си представител юрк.И.,оспорва жалбата.Депозира писмени бележки по същество на спора.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По фактите:

Административното производство е започнало по заявление с вх. №104076/06.11.2025г. за

предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. от Б. Ф. Д. / В. Ф. Д., род. на 27.02.1969г. гражданство Т., на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от Закона за чужденците в Република Б. /са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство/.Към заявлението Б. Ф. Д. е приложила следните документи: копие на страница със снимка на паспорт №U32053107,валиден до 31.07.2033г.;копие на разрешително за пребиваване с №RA0452578,издадено на 05.12.2024г.,валидно до 20.11.2025г.;копие на разрешително за пребиваване с № RA0465698, издадено на 12.12.2024 г., валидно до 12.12.2029г. на Б. О. Е.;декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 403;удостоверение издадено от българска банкова институция за наличието на финансови средства;полица за медицинска застраховка валидна до 06.11.2026г.;На 07.11.2025 г. са представени допълнителни документи-удостоверение за настоящ адрес; декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 7, ап. 21;декларация за осигурена издръжка.На 21.11.2025 г. е представен допълнителен документ - Договор за наем на жилище с адрес [населено място], [улица], ет. 7, ап. 21.

В хода на разглеждане на заявлението е установено от полицейските служители,че Ф. Б. е декларирала адрес на който, ще живее при пребиваването си в страната, а именно [населено място] [улица], ет. 7, ап. 21. За проверка относно достоверността на заявения адрес от апликанта, е била извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР.На място на адреса служителите не са установили чуждата гражданка,но са провели разговор с И. В. - портиер на сградата,който заявил,че не е виждал Б. Д.,не я познава и същата не живее на адреса.В. е потвърдил, че в ап. 21,живеят Л. М. и мъж,когото не познава,както и че достъпът до апартамента е невъзможен без чип.Служители на отдел „Миграция“ – СДВР,също посетили адреса на първоначално заявения адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 403,където се намира хотел „Каньон“.Проведен е бил разговор с В. М.-управител на хотела,която заявила,че Б. Д. и съпругът ѝ Б. О. Е. са били гости на хотела в периода от 05.11.-07.11.2025г.,след което са заминали за Т..В последствие е проведен е телефонен разговор с Л. М. - наемодател на чуждата гражданка, която потвърдила, че Б. Ф. Д. и съпругът ѝ са заминали за Т. на 07.11.2025г. и добавя,че след като се върнат в Р. Б. ще живеят в жилището ѝ.

Административният орган е приел че, чуждата гражданка не живее на адреса,и че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република Б. са неверни.Предвид на това, административният орган е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. по заявление с №104076/06.11.2025г. от Б. Ф. Д./В. Ф. Д.,род. на 27.02.1969 г.гражданка на Р.Т.,като е издал заповед-отказ рег.513з-14142/25.11.2025 г./л.11/

По правото.

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.Същата е в срок.Административният акт /АА/е връчен на 27.11.2025г. жалбата е депозирана на 05.12.2025г.

Актът е издаден от компетентен орган–ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.Приложена е

заповед за компетентност № 513з-2396/24.03.2021г.Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания.Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед обосноваване правните основания за издаване на акта и спазване на изискванията на закона-становище №513з-126765/25.11.2025г./л.30/

Съгласно чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10 ал. 1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26.

Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ – декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.В случая органът е приел ,че чужденеца е декларирал неверни данни.

Настоящият състав счита, органът не е доказал и фактическите основания, които са го мотивирали да постанови оспорения отказ поради следното:

Оспореният административен акт не съдържа конкретизация кои от представените от жалбоподателя документи съдържат неверни данни и кои са данните, които не съответстват на действителното фактическо положение.В тази връзка, съгласно установената практика на Върховния административен съд,отказът поради предполагаемо деклариране на неверни данни следва да се основава на ясно и безспорно доказани факти,доказващи умишлена заблуда,каквато в случая категорично липсва.Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че в случая установените по делото факти не могат да бъдат подведени под нито една от двете хипотези на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, респективно, че при несъответствие на посоченото в отказа правно основание с установените по делото факти,оспореният административен акт се явява издаден при отсъствие на фактическо основание,поради което е и материално незаконосъобразен.Не може едно съмнение относно физическо присъствие на адреса да на местоживеене на апликанта да се приравнява на неверни данни.Представената е декларация от собственика на жилището/л.39/,които се е съгласил да предостави адрес на пребиваване на Ф. Б. в Р.Б..Същата не е оспорена,както и договора за наем/л.32/ с които на жалбоподателката е предоставен адрес: [населено място], [улица], ет. 7, ап. 21.Както и писмените доказателства представени от жалбоподателката,които в хода на административното производство не са били обсъдени.Настоящият състав следва да посочи,че съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ,за получаване право на продължително пребиваване на основание [чл. 24, ал. 1, т.5 ЗЧРБ](#) чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище.Нито в ЗЧРБ,нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът,кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок.Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище,което той може да обитава безпрепятствено,когато реши.Това обстоятелство се установява от сключения договор за наем и докладната по делото от служители на дирекция“Миграция“,че адреса не е фиктивен.Н. е потвърдила ,че жалбоподателката ще живее на посоченият адрес след завръщането си от Р.Т.. Също следва да се посочи,че за издаване на

разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страна за определен период.Изискването на "осигурено жилище" по смисъла на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ налагат проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства.В този смисъл са Решение № 3054 от 09.03.2021 г. по адм. д. № 928/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 5074 от 15.05.2025 г. по адм. д. № 10086/2024 г., III отд. на ВАС и др.,което безспорно е било налице при постановяване на административният акт.

Също не е обсъдено обстоятелството ,че Ф. Б. е подала заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване при условията и по реда на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ - за получаване на право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството чужденецът с разрешено пребиваване не по-малко от една година на територията на Република Б. - за събиране на територията на страната със съпруга ѝ г-н О. Е. Б., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт U24714802, с разрешително за пребиваване № RA0465698, издадено на 12.12.24г., валидно до 12.12.2029г.Кое то също е посочено в административният акт,но също не е обсъдено.От доказателствата по делото се установява ,че съпругът и Б. О. Е. има разрешение за постоянно пребиваване въз основа на приоритетен инвестиционен проект, сертифициран от Министерството на икономиката, в качеството му на лице, което представлява инвеститора „Гаранти-Коза България“ ЕАД, [населено място] за проект с наименование и местоположение „Г. Каньон - С.“, [населено място].По делото също е представено копие на Сертификат за приоритетен инвестиционен проект, издаден на 11 юни 2015г. от министъра на икономиката, по реда и при условията на Закона за насърчаване на инвестициите и Правилника за прилагането му,които обстоятелства също не са били обсъдени.

Настоящият състав приема,че обжалваният отказ е постановен в противоречие с принципа на истинност по чл. 7 от АПК. Съгласно ал. 1 на от същия, административните актове се основават на действителните факти от значение за случая, а ал. 2 въвежда изискването за преценка на всички факти и доводи.Органът е мотивирал отказа въз основа на ирелевантни данни и непълни фактически обстоятелства.Цялостната преценка на наличните материали и доказателства,изключва възможността да бъде достигнато до категоричен и безспорен извод,че жалбоподателката няма да пребивава на декларирания адрес, и че е декларира на неверни данни по смисъла на чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.Поради което ,атакуваната заповед следва да бъде отменена,като незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон,неспазване на процесуалните правила, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона - аргументи съответстващи на хипотезата на чл. 146, т. 1,2, 3 и 4 от АПК.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.При новото разглеждане на искането на жалбоподателя за предоставяне право на постоянно пребиваване, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на нормите на ЗЧРБ,относими към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства.Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на

заявителката на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. от чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да му се присъдят разноски. Направено е своевременно искане от пълномощника на оспорващият за присъждане на разноски, следва в полза на Ф. Д. Б. да бъдат заплатени направените по делото разноски в размер 10 лв. държавна такса или 5.11 евро (пет евро и единадесет цента).

Водим от горното ,АССГ-34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Ф. Д. Б./F. D. B./, гражданка на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща национален паспорт серия UN№32053107, заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република Б., рег.№513з-14142/25.11.2025г., постановен от ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ф. Д. Б./F. D. B./, гражданка на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща национален паспорт серия UN№32053107 разноски по делото в размер на 5.11 (пет евро и единадесет цента) евро.

ИЗПРАЩА преписката на ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР, за издаване на административен акт, съобразно мотивите на настоящото решение. Определя срок от 30 дни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: